

TRWOGA

Zaniosta się na śmiech,
w chmurach wzbierają pointy,
piorunują granit, konwalię,
żuka gnojownika, dolatują
prawie do mózgu, który o tym wie.

Rechoczą dzwony nad miastami.
Zawały chichoczą w sercach.

Śmiech tu już jest –
cienka luka między śmiechem
a minerałem, rośliną, zwierzęciem, rozumem.
Ta luka jest śmieszna,
bo mości się w niej nasze poznanie:
woli się śmiać,
niż poznać,
że jest tylko śmieszna luka
wszystkiego.

RADOŚĆ

Śmiech mnie obśmiewa.

A później we mnie się śmieje.
Ten śmiech we mnie to jest świat –
wszystkie jego dowcipy: czas, przestrzeń,
ludzie, wydarzenia.

Śmiech we mnie obśmiewa świat
godzinami, miejscami, ludźmi.

Później śmiech śmieje się w świecie,
roztrząsa ludzi i ich sprawy.

Ze śmiechu w świecie rodzi się Bóg
i Jego pointy.

Śmiech w świecie obśmiewa Boga
przedśmiertnymi, daremnymi modlitwami.

Później śmieje się w Bogu.

Ze śmiechu w Bogu zmartwychwstaje człowiek.

Śmiech wyzwala się ze świata, z Boga.

Śmieje się we mnie.

X X X

Kto stworzył śmiech z tego,
że jesteśmy stworzeni? Bóg? Człowiek?

Jeśli człowiek,
to musiał wyobraźnią objąć swoje istnienie
i mieć dystans do niego – jakby był Bogiem.
Więc tak się śmiejąc,
został przez Boga ubóstwiony.

A jeśli to On
śmiał się ze swojego stworzenia, kogo wykpił?
Siebie w nas? Nas w Bogu?
To Śmiech-Bóg. Bezustannie nas tworzy,
błogosławiąc wykpieniem.